



## Arrest

nr. 128 024 van 8 augustus 2014  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 maart 2014 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOYAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die geboren is in Sierra Leone, werd in Nederland erkend als vluchteling.

Op 5 februari 2010 deed verzoeker te Sint-Joost-ten-Node een aankomstverklaring (bijlage 3).

Verzoeker kreeg een toelating tot verblijf van maximum drie maanden tot 6 mei 2010.

Op 24 december 2010 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot 3 jaar gevangenisstraf met een geldboete van 10.000 euro.

Op 22 januari 2011 werd verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis van Sint-Gillis.

Op 22 januari 2011 kreeg verzoeker het bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 februari 2011 deed verzoeker te Sint-Joost-ten-Node een aankomstverklaring (bijlage 3). Hij werd toegelaten tot verblijf tot 25 mei 2011.

Op 3 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in van verklaring van inschrijving als werknemer (bijlage 19).

Op 16 maart 2012 verkreeg verzoeker een verblijfsrecht omdat hij via tewerkstelling in zijn eigen bestaansmiddelen kon voorzien.

Op 8 november 2012 werd verzoeker gearresteerd omwille van inbreuken op drugswet.

Op 28 juni 2013 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot 4 jaar gevangenisstraf.

Op 5 maart 2014 stelde het bestuur een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van*

*[...]*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene heeft het verblijfsrecht aangevraagd op 03/10/2011 en heeft het verblijfsrecht bekomen op 16/03/2012 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter staving werd er een arbeidscontract en loonfiches uit Nederland en een bewijs van ziekteverzekering voorgelegd.*

*De situatie is echter compleet gewijzigd. De betrokkene verblijft in de gevangenis sinds 08/11/2012. Daardoor kan hij onmogelijk nog in zijn eigen bestaansmiddelen voorzien. Wel integendeel, door het verblijf in de gevangenis is betrokkene feitelijk ten laste van de Belgische overheid. Wat uiteraard niet in overeenstemming is met de vereisten overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° waarin staat dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.*

*Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene op basis van een andere verblijfsgrond overeenkomstig artikel 40 §4 of art. 40 bis van de wet van 15 december 1980 het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen.*

*Vandaar dat overeenkomstig art. 42bis, §1 een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.*

*Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de betrokkene op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister, overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen (dat begint te lopen vanaf de datum van vrijstelling uit de gevangenis).”*

## 2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 40 § 4 eerste lid 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,*

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en meer bepaald ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Terwijl artikel 40 § 4 eerste lid 2 van de vreemdelingenwet niet spreekt over gevangenis en ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk niet met een verblijf in de gevangenis kan worden gelijkgeschakeld;

Terwijl zijn vrouw werk heeft in België vermits zij verbonden is aan de Europese Organisatie voor Onderzoek en Behandeling van kanker alwaar zij administratief werk verricht voor een brutoloon van 2800 € per maand (stuk 11)

Terwijl art. 40 § 4 eerste lid 1 van de vreemdelingenwet stelt dat verzoeker meer dan drie maanden in België mag verblijven indien hij kan aantonen werk te zoeken en een reële kans te maken om te worden aangesteld; Dat verzoeker verwijst naar de stukken 5 tot en met 10 waaruit blijkt dat hij actief naar werk zoekt en diverse opleidingen volgt gaande van industriële elektriciteit tot automechanica zowel als mecaniciens als hulpmecaniciens;

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker alle kansen ontnemt om zijn ernstige zoektocht naar werk beloond te zien en dat hij geenszins ten laste is van het Rijk daar zijn vrouw volwaardig werkt;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

Artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoeker voert in zijn eerste middel vooreerst aan dat het bovenstaande artikel geen melding maakt van "gevangenis" en dat het verblijf in een gevangenis niet kan gelijkgesteld worden met het ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hij wijst erop dat zijn vrouw werk heeft in België vermits zij verbonden is aan de Europese Organisatie voor Onderzoek en Behandeling van kanker alwaar zij administratief werk verricht voor een brutoloon van 2800 € per maand, waardoor verzoeker niet ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De Raad merkt op dat daar verzoeker Nederlander is, en bijgevolg Unieburger, het gepast is na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie de vereiste van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals weergegeven in artikel 7, 1, b van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn, interpreteert. Artikel 7, 1, b Burgerschapsrichtlijn is immers omgezet in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit het arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/Koninkrijk België, punten 40 ev. blijkt dat er moet rekening gehouden worden met de inkomsten van een in de lidstaat van ontvangst wonende levensgezel. Het vereisen van het bestaan van een juridische band tussen de verstrekker en ontvanger

van de inkomsten dient als een onevenredige inmenging in de uitoefening van het door artikel 21 van het VWEU gewaarborgde fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf te worden beschouwd, die niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het door richtlijn 2004/38/EG beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst. Ook in andere arresten heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de onderdaan van een lidstaat over toereikende bestaansmiddelen moet "beschikken" maar dat niet de minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van deze middelen (onder meer HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zu en Chen, punt 30)

Echter de Raad moet *in casu* vaststellen dat enerzijds het stuk 11 dat verzoeker aan diens verzoekschrift heeft gehecht, dat betrekking heeft op het werk van diens partner, niet in het administratief dossier voorkomt zodat verweerder met dit stuk onmogelijk rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheidstoets immers te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Bijkomend dient te worden geduoid op verzoekers verblijf in een strafinrichting. Het feit dat diens partner een inkomen heeft, verhindert *in casu* niet dat verzoeker ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, nu uit geen enkel gegeven blijkt dat de kosten voor het verblijf in de strafinrichting door de partner van verzoeker worden gedragen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar stukken 5 tot en met 10 bij zijn verzoekschrift om aan te tonen dat hij werk zoekt en een reële kans zou maken om te worden aangesteld, moet de Raad herhalen dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden, maar enkel werden gevoegd bij het verzoekschrift. Bovendien weze het opgemerkt dat de Raad, samen met verweerder, vaststelt dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar op 28 juni 2013, zodat men zich ernstige bedenkingen kan maken bij de reële kans op tewerkstelling.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, lid 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

*"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgaat aan het feit dat verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft (stukken 2 en 4).*

*Terwijl overeenkomstig art. 3 lid 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzoeker als Nederlands staatsburger zich vrij mag bewegen binnen de Europese Unie.*

*Dat een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat verzoeker het recht wordt ontnomen om zich binnen de Europese Unie vrij te bewegen;*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is;"*

Waar verzoeker lijkt te menen dat een Unieburger zich altijd ongelimiteerd zou mogen bewegen binnen de Europese Unie weze er eerst en vooral op gewezen dat verzoeker een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden had ingediend en niet enkel het "vrij bewegen" en weze het eveneens in herinnering gebracht dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest Trojani, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 28).

Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven zonder een economische activiteit uit te oefenen, mogen vereisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, Teixeira, C-480/08, Jurispr. blz. I-1107, punt 42).

Nu verzoeker niet aantoont dat hij ondanks zijn verblijf in de gevangenis toch niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, kan verweerder conform het Unierecht een einde stellen aan het verblijfsrecht en verzoeker een bevel geven het grondgebied te verlaten, daar het louter Unieburger-zijn op zich geen afdoende rechtsgrond is om zich meer dan drie maanden "vrij te mogen bewegen" binnen de Europese Unie.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer summier motiveert en voorbijgaat aan de familiale en professionele situatie van verzoeker.*

*Terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat verzoeker gescheiden wordt van zijn vrouw die in België werkt en dat een verwijdering inhoudt dat aan verzoeker elke kans wordt ontnomen om werk te vinden;*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is;”*

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad kan verzoeker geenszins volgen waar deze meent dat de beslissing summier gemotiveerd zou zijn of zou voorbijgaan aan de familiale of professionele situatie van verzoeker. De bestreden beslissing is juist gebaseerd op de professionele situatie van verzoeker, met name dat verzoeker, daar hij nu in een strafrechtelijke instelling verblijft en niet langer werkt en bijgevolg *de facto* ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, niet langer het recht op verblijf voor meer dan drie maanden kan genieten. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het werk van zijn vrouw, moet vastgesteld worden dat het stuk dat dit werk aantoont, enkel was gevoegd bij het verzoekschrift, zodat verweerder in de onmogelijkheid verkeerde hier rekening mee te houden of hieromtrent te motiveren. Waar verzoeker meent dat het bevel hem de kans ontnemt om werk te vinden, herhaalt de Raad dat veeleer het verblijf van verzoeker in een strafinstelling, wegens de veroordeling tot 4 jaar gevangenisstraf, aan de basis ligt van het feit dat verzoeker weinig kans maakt werk te vinden en eveneens aan de basis ligt van de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien meent de Raad dat daar verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft en zijn vrouw in België werkt, enerzijds niet is aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn dat zijn vrouw verzoeker niet naar Nederland zou kunnen vergezellen, zelfs met het verderzetten van haar werk in België. Anderzijds is evenmin aangetoond dat gezien de geografische nabijheid van beide landen, het gezinsleven niet zou kunnen worden verdergezet.

Het derde middel is ongegrond.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn vierde middel toe als volgt:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgaat aan het feit dat verzoeker reeds lang in België verblijft (stukken 10 en 12). Terwijl artikel 8 EVRM inhoudt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven en verzoeker wel degelijk een gezinsleven heeft met mevrouw M. S., dat artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwet primeert (RvS 26 mei 2009 nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150)*

*Dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker de mogelijkheid ontnemt om samen een gezin te vormen met zijn vrouw die in België werkt (stuk 11).*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.*

*Dat verzoeker vraagt om hem het voordeel van de pro deo toe te kennen”*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad herinnert eraan dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

*In casu* stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat er bitter weinig aanwijzingen waren voor het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw S.M. Enkel bij het verzoekschrift voegt verzoeker een religieuze huwelijksakte toe, waarmee *in casu* geen rekening kan gehouden worden, daar dit stuk niet voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing. Enkel uit een verslag van een politiecontrole van 16 juni 2011 naar aanleiding van een adreswijziging, blijkt dat verzoeker en mevrouw M.S. op hetzelfde adres wonen sedert juni 2011.

Aangenomen dat het gezinsleven was aangetoond, dan stipt de Raad aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

*In casu* betreft het een situatie van beëindiging van verblijf, zodat er sprake is van inmenging in het gezinsleven. Deze inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover ze bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

*In casu* meent verzoeker dat verweerder is voorbij gegaan aan zijn lang verblijf in België. De Raad stelt echter vast dat verzoeker sinds 2010 in België verblijft, maar dat in het administratief dossier enkel sedert 16 juni 2011, datum van het verslag van de politie van Evere aangaande de adreswijziging, een spoor van de feitelijke samenwoning met mevrouw S.M. te bekennen valt. Een dergelijk lang verblijf of lange samenwoning is dus niet aangetoond. Bovendien stelde de Raad reeds bij zijn bespreking van het derde middel dat geen onoverkomelijke hinderpalen werden aangetoond, die het voortzetten van het gezinsleven in Nederland onmogelijk maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU